

Durmuş Hocaoğlu

Kültür Savaşçıları Meydan Okuyor

Yeniçağ, “Analiz”, 18 Şubat 2008, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 625; 2008-016; Şubat-09

YENİÇAĞ

Kültür savaşçıları kaba bir şekilde meydan okuyor ve sıcak savaş çıkartmak istiyorlar; bu, iyice çığrından çıkmaya başlayan uslûplarından açıkça belli oluyor. Geçtiğimiz hafta, Sayın Cevizoğlu'nun televizyondaki programına katılan Bedri Baykam, başörtülü genç kızlarımızı ve kadınlarımızı ve dolayısıyla da bizleri, “beyni yıkanmış” – yâni “beyinsiz” - diye kategorize ettiği, hakaret dolu konuşmasında, “çağdaşlık” denen şeyden ne anladığını *mükemmelen* şu şekilde tavrî ediyordu: **“İçki ve erotizm”!** İşte bu kadar! Tabii hâl böyle olunca, gözü kara, kaba-saba, hoyrat bir kültür savaşçısı için yapılacak tek şey kalıyor: İşbu beyinsizler taifesini cebr ü şiddet ile terbiye ve te'dib etmek; tabiatıyla “çağdaşlık” istikametinde! Tam bir kaba meydan okuma ve tabiatıyla, aynı zamanda, tam da bir rezâlet yâni. Bir kere; uslûb, insânî değil; boşuna denmemiştir, *“uslûb- u beyân, aynıyle insan”* diye. İkincisi, ‘çağdaşlık’ ile ‘modernlik’ aynı şey değil; bayımız bîhaber - ama cehâlet de mâzeret değildir -; aynı çağda yaşayan herkes ve aynı çağda mevcut olan herşey ‘çağdaş’tır, yâni “senkron”. İmdi, murat, şâyet *çağdaşlık* ise zâten *nema problema*; yok eğer *modernlik* ise, hiç de Bay Baykam'ın anladığı – daha doğrusu anlayamadığı – gibi değil; çok daha başka birşey ve içki ve erotizm ile bir alâkası da yok. Öylesine başka ki, kısaca anlatılamaz; ama deneyelim: Modernlik – yâni “modernite” – umûmî mânâda, kendisinden bir öncekinin içinden çıkan, ama onu aşan, onun bir tekrârı, kantitatif olarak büyütülmüşü değil, kalitatif olarak radikal şekilde farklı, daha ileri ve alternatif olmayan “yeni bir insanlık durumu”, demektir ve husûsen de – günümüzde tek modernite olan Batı Modernitesi kontekstinde – bilim yoluyla yeni bir dünya kurmak ve bunun mücessem netîcesi olarak ise, bir sanâyi’ cemiyeti olmak, yâni “sanâyi’ devrimi”ni başarmak demektir.

Var mı bizde birşey; görebiliyor musunuz?

*
**

İşte bizim kültür savaşçılarımızın “kültür” seviyesi; Bay Baykam adına hiç bir tasam yok, ne hâli varsa görsün, ama ülkem adına teessürümden içime bulantı geliyor.

*
**

Kültür savaşçılarımızın vizyonsuzluğu, onları, cemiyetimizin kültür kodlarını zorla Batı modeline göre değiştirdikleri takdirde, Batı cemiyetleriyle hem-âyâr olacağımız gibi hâlisüddem bir vehme sürüklemiştir ve bu vehim de Batılılaşma mâcerâmızın başlangıcından beri bu ülkenin kâbûsu olarak üstüne çökmüş bulunmaktadır. Bu anlayış

kıtlığının elîm netîcesidir ki, Türkiye, iki asırlık modernleşme çabalarına rağmen, hâlâ modernitenin periferisinde dolanıp durmaktadır.

Bu noktada soru şudur: Bugün dünyada ikiyüzü mütecâviz ülke var, ama bunların içinde muayyen bir miktarı “**Arzın Lordu**”dur; niçin? Cevap basit: Modern Ülkeler onlardır da onun için. Ya bizim gibiler? Onun cevabı da basit: **Lümpen Modern Ülkeler**; yâni, “modernite”yi – kültür savaşçılarının çok sevdiği terimle “çağdaşlık”ı veya “çağcılık”ı – modern ülkelerin gündelik hayat tarzları (*way of life*) ve üst-yapı kurumlarının bire-bir, bir kargo gibi aktarımı – buna da “**Kargo Kültür**” denmektedir – kopyalanmasıyla elde edilecek bir statü olarak olarak algılayan ülkeler. Bu sebeptendir ki bu gibi ülkelerin bir kısmında, ama en radikal olarak Türkiye’de, “çağdaşlaşma” projesinde, Batı ile kültürel eklemlenmenin başarılabilmesi için, geleneksel kültür kodlarının değiştirilmesi büyük ehemmiyet arzutmekte ve bunun için de, “*bir cemiyeti ‘diğerlerinden’ – yâni burada Batı’dan - bâriz bir şekilde ayırmaları*” bakımından, kültürün en hassas unsurları olan “sert unsurlar” hedef seçilmektedir.

Düşünce yanlış, amaç basit, ama kendi içinde anlaşılabilir: İşbu sert unsurlar bir kere çökertilecek olursa, an’anelerin mukavemeti ciddî sûrette kırılacaktır. Evet: Amaç basit, ama kendi içinde anlaşılabilir; lâkin yanlış: “*Bir içtimaî grup veya cemiyetin atitudünde, zihniyet ve görünüşünde değişmelere alıştırmak maksadiyle bu nevi lüzumlu bir hazırlık yapılmadan işe girişilecek olursa çok şiddetli bir mukavemetle karşılaşılacağı muhakkaktır*” diyor Mümtaz Turhan [*a.e.*, s.322].

Kültür savaşçıları buna hazırlar: “Çiğner geçeriz” diyorlar;...

